

ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Διάλογος περί  
τοῦ ἑορτολογίου  
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας



ΛΑΡΙΣΑ 2008



*Εἰς μνήμην,  
π. Θεοδωρήτου Ἱερομονάχου, Ἀγιορείτου,  
ἑνὸς συγχρόνου ὁμολογητοῦ  
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.*







## Πρόλογος

Εὐλογία. Μία λέξι μὲ τόσο σημασία στὴν ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ. Τὴν συναντᾶμε ἤδη στὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς Γενέσεως. «Καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς λέγων ... Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ... Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὸν Νῶε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ...».

Ὅπως ἀγαπητοί μου ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ δεσπόζει σὲ ὅλη τὴν δημιουργία Του, ἔτσι αὐτὴ πρέπει νὰ δεσπόζη καὶ στὴ ζωὴ τῶν πιστῶν. Στὸν διάβολο δὲν ὑπάρχει εὐλογία, οὔτε στὸν ἀμαρτωλό, οὔτε στὸν αἰρετικό· κατὰ παραχώρηση Θεοῦ ὑπάρχουν αὐτοί, ὄχι κατ' εὐδοκία, ποὺ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐλογία Του.

Οἱ Χριστιανοὶ ἐπιδιώκουν ὥστε κάθε τους πράξι νὰ ἔχη τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποστρέφονται κάθε ἐνέργεια ποὺ δὲν ἔχει αὐτὴν. Μία τέτοια ἐνέργεια χωρὶς εὐλογία ἦταν καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου, ποὺ ἔγινε κατὰ παραχώρηση Θεοῦ ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο τὸ 1924.

Ὅπως ἓνα χαλασμένο μάτι δὲν μπορεῖ νὰ ἀντικρίση τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἔτσι καὶ μία ἄρρωστη ψυχὴ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνη ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν εἶχε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τὸ 1924 ἀρκετοὶ ἐκ τῶν εὐσεβῶν τῆς Ἐκκλησίας

τῆς Ἑλλάδος ἀντέδρασαν μὲ θεάρεστο ὁμολογία στὴν ἐορτολογικὴ καινοτομία, διακόπτωντας τὸ μνημόσυνον τῶν καινοτόμων ἐπισκόπων. Σήμερα καὶ τὸ ὑπόλοιπο τμῆμα τῶν εὐσεβῶν ἀντιλαμβάνεται πλέον, μετὰ ἀπὸ τὰ τόσα φοβερὰ καὶ φρικτὰ ποὺ γίνονται ἀπὸ τοὺς ποιμένας σὲ βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι πρέπει νὰ διακόψῃ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν. Ἴδου τὸ συμπέρασμά τους: «**Ὁ ἐπιβεβλημένος σωτήριος, κανονικὸς καὶ ἀγιοπατερικὸς δρόμος τῶν πιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εἶναι ἡ ἀκοινωνησία, ἡ διακοπὴ δηλαδὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν ἐπισκόπων ... Δὲν πρόκειται περὶ σχίσματος, ἀλλὰ περὶ θεαρέστου ὁμολογίας**». (Παρακαταθήκη τ. 38, σελ. 2-13). Εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ τοὺς δώσῃ τὴν δύναμι νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὸ τὸ σωτήριο βῆμα.

Ἀπὸ ἀγάπη πρὸς αὐτοὺς ποὺ ποθοῦν τὸ ἀληθινὸ καὶ τὸ γνήσιο, γράφομε τὸ εὐτελὲς τοῦτο ἰόνημα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια, διότι εἶδαν τὸ ἐορτολογικὸ ζήτημα τόσο ἐπιφανειακά, σὰν θέμα δῆθεν ἀστρονομικῆς ἰσημερίας, χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ τὸ μελετήσουν. Ἐπῆσαν θύματα κακῆς πληροφόρησης ἀπὸ ἐπιτηδεῖους καὶ ξένους πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ κατέληξαν σὲ λάθος συμπέρασμα, παρασυρθέντες ἀπὸ «διατριβές» σὰν αὐτὴ τοῦ Δημητριάδος Χριστοδούλου, οἱ ὁποῖες συσκοτίζουν μὲ περισσὴ μαεστρία τὴν ἀλήθεια.

Αὐτοὶ θὰ διαπιστώσουν ὅτι ἡ ἀντίδρασις τῶν χριστιανῶν στὴν ἐορτολογικὴ καινοτομία, δὲν ἦταν στενόκαρδη προσήλωσι σὲ «13 ἡμέρες», ἀλλὰ ἀντίδρασι στὴν αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Πίσω ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἡμέρες κρυβόταν τὸ σοβαρώτερο αἷτημα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ Παράδοσι, καὶ ὅταν «**Παράδοσις ἐστὶ, μηδὲν πλέον ζῆτει**», μᾶς λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος (Ε.Π.Ε. τ.23, σ.74).

Τὸ εἰρωνευτικὸ ὄνομα « Παλαιοημερολογῖτες » τὸ ἔδωσαν στοὺς Χριστιανοὺς οἱ ἀντίπαλοί τους ψευδοπροοδευτικοί, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος κ.λ.π., ἄτομα ὀλοκληρωτικῆς ψυχολογίας

καὶ νοοτροπίας, ξένα πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση, ποὺ προσπάθησαν νὰ ὑποτάξουν τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στὸν Λατινισμό, μὲ πρῶτο βῆμα τὸ ἐξ εἰσαγωγῆς ὕποπτο καὶ δηλητηριῶδες πνευματικὸ προϊόν τοῦ Δυτικοῦ Καλενδαρίου.

Εἶναι καὶ μερικοί, ποὺ χωρὶς νὰ ξέρουν τί θέλει νὰ πῆ «Παλαιομερολογῖτες», χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία ἐμεῖς κατηγορούμεθα καὶ δυσφημούμεθα, μόνον διότι ἀκοῦνε τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς κατηγοροῦν, εὐθύς καὶ αὐτοὶ μᾶς φορτώνουν τὶς ἄδικες κατηγορίες, σύμφωνα μὲ τὴν παροιμία, «ὅταν γαυγίζει ἓνας σκύλος, ἀμέσως γαυγίζει καὶ ἄλλος». Μία φορὰ δὲ εὕρισκόμενος σ' ἓνα χριστιανικὸ βιβλιοπωλεῖο ἄκουσα καὶ τὸ ἐξῆς φαιδρόν: «Οἱ Παλαιομερολογῖτες δὲν εἶναι αὐτοὶ ποὺ πᾶνε μὲ τὸν Πάπα;»!



## Εἰσαγωγή

Καλοκαίρι 1980. Στιγμές δύσκολες γιὰ τὸν Νικόλαο, βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀπορία δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πάθημα τοῦ πιὸ ἀγαπητοῦ του ἀδελφοῦ, τοῦ Ἡλίου. Δυστυχῶς ὁ φίλος του πλανήθηκε, ἔγινε «Παλαιοημερολίτης»! Θεέ μου, φώτισέ τον ἔλεγε. Καὶ δὲν ἦταν τυχαῖος ὁ Ἡλίας, ἦταν καθόλα ἐξαίρετος. Ὁ πνευματικός του τὸν ἐπαινοῦσε πολύ, καὶ πῶς δὲν τὸν ὀνόμαζε! Ζωντανὸ κύτταρο τῆς Ἐκκλησίας, ἀγνὸν χριστιανόν, πραγματικὸν ζηλωτὴν τῶν παραδόσεων ποὺ θὰ προσφέρῃ πολλὰ στὴν Ἐκκλησία.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Νικόλαος τὸν γνώριζε πολὺ καλά. Πέντε χρόνια ἀχώριστοι στὸ Πανεπιστήμιο καὶ ὁ Ἡλίας παντοῦ πρῶτος. Χαρακτήρας ζηλευτός, εὐθύς, εἰλικρινής, ταπεινός, ὑπάκουος. Τὸν διέκρινε χριστιανικὴ ἀπλότητα, ἄφθονη ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον, βαθειὰ πίστη στὸ Θεὸ καὶ ἡ ζωὴ του ἦταν σύμφωνη μὲ τὸ πιστεύω του, ἔτσι ὥστε νὰ ἐκτιμᾶται ἀπὸ ὅλους. Γι'αὐτὸ ἔκλαιγε ὁ Νικόλαος· πῶς ἓνας τέτοιος χριστιανὸς πλανήθηκε, πῶς; Ἄκου ἐκεῖ νὰ γίνῃ «Παλαιοημερολογίτης»! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν γνώριζε καὶ πολλὰ γιὰ τοὺς «Παλαιοημερολογίτας»· εἶχε ὅμως ἀκούσει ὅτι αὐτοὶ ἦταν «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» καὶ αὐτὸ τοῦ ἦταν ἀρκετὸ, διότι γνώριζε ὅτι «ἐκτὸς Ἐκκλησίας σωτηρία δὲν ὑπάρχει».

Ἄφοῦ κατέφυγε στὴν προσευχὴ, τοῦ λέει μιὰ μέρα.

- Ἀδελφέ, μοῦ δίνεις τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ συζητήσουμε τὸ θέμα ἀφοῦ πρῶτα τὸ μελετήσω κι ἐγώ;

- Βεβαίως, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἡλίας, ὅποτε θές.

- Θὰ συγκεντρώσω τὰ ἐπιχειρήματα ἐκ τῶν ὁποίων θὰ φαίνεται ὅτι καλῶς καὶ θεαρέστως ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορρολογίου.

Ἐγὼ σοῦ λέγω μὴ ματαιοπονεῖς, δὲν θὰ βρῆς οὔτε ἓνα!



- Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ὑπάρχουν· τί, πλανήθηκε ἡ Ἐκκλησία καὶ μία χούφτα Παλαιοημερολογῖτες κατέχουν τὴν ἀλήθεια;

- Στὸ συναξάρι τῆς Μεγάλης Πέμπτης τί διαβάζουμε ἀδελφέ; «Τῆ ἁγία καὶ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι θεῖοι Πατέρες...». Αὐτὸ εἶναι ἀληθινό. Πῶς λοιπὸν τώρα ἡ ἀλλαγὴ αὐτῆ, ποὺ κατέστρεψε τὴν διάταξη αὐτῆ τῶν Πατέρων εἶναι σωστή; Πλὴν ψάξε καὶ θὰ διαπιστώσης ὅτι αὐτὰ εἶναι ἀληθοφανῆ καὶ σαθρά, ἐνῶ τὰ κατὰ τῆς ἀλλαγῆς ἐπιχειρήματα εἶναι ἀδιάσειστα καὶ ἀνεπίδεκτα ἀνασκευῆς, διότι ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τίς Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ τοὺς θεοφόρους Πατέρες. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως ὅτι, ἂν πάρῃς τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά, θὰ γίνῃς γρήγορα «Παλαιοημερολογίτης»!

- Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεόν, πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν», ἀπάντησε ὁ Νικόλαος χαμογελῶντας καὶ τὸν χαιρέτησε.



## Ὁ Διάλογος.

Πέρασε καιρὸς· ὁ Νικόλαος ἄκουσε καὶ μελέτησε ἀρκετά· τελικὰ ἔγινε ἡ συζήτησις· καὶ νὰ ἐν συντομία τὰ σπουδαιότερα σημεῖα αὐτῆς:

- Ν: Γιατί νὰ ἀσχολεῖται κανεὶς μὲ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου; Οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι ἀσυγχρόνιστοι ἄνθρωποι.

- Η: Ἀδελφέ, δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ζήτημα ἡμερολογίου, ἀλλὰ ζήτημα Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου. Ἡ Ἐκκλησία ὁποιοδήποτε ἡμερολόγιο μπορεῖ νὰ τὸ προσαρμόσῃ ἐπάνω στὸ

έορτολόγιό της, χωρίς κανένα πρόβλημα! Ο Αρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὅμως, προσήρμοσε τὸ Νέο ἡμερολόγιο μόνο στὶς κινητὲς ἐορτὲς ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ Πάσχα, καὶ ἔκανε ἀπλὴ ἀλλαγὴ τῆς ὀνομασίας τῶν ἡμερομηνιῶν. Ἔτσι π.χ. ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 1924, μετωνομάσθηκε ἀπὸ ἀπὸ 14<sup>η</sup> Ἀπριλίου σὲ 27<sup>η</sup> Ἀπριλίου. Ἐὰν προσήρμοζε ὁμοίως αὐτὸ καὶ στὶς ἀκίνητες ἐορτὲς, γιὰ παράδειγμα νὰ μετωνόμαζε τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ 25<sup>η</sup> Δεκεμβρίου σὲ 7<sup>η</sup> Ἰανουαρίου, τότε στὴν κυριολεξία δὲν θὰ ὑπῆρχε «οὔτε γάτος οὔτε ζημιὰ!» Δὲν τὸ ἔκανε ὅμως αὐτό, ἀλλὰ κήρυξε λανθασμένη τὴν ἐορτολογικὴ τάξι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλοιώνοντας τὴν ὑπάρχουσα σχέσι μεταξὺ πασχαλίου καὶ ἀκινήτων ἐορτῶν.

Ἔτσι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, μὲ τὴν μονομερῆ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου διήρесе τοὺς χριστιανούς, παραβλέψας τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ὅτι *«οὐδὲν παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι»*. (Ε.Π.Ε. τ.20, σ.706).

Ὅπως στὴν περίοδο τῆς εἰκονομαχίας, οἱ εἰκονομάχοι διέσυραν τοὺς Χριστιανούς ὅτι τάχα προσκυνοῦσαν σὰν εἰδῶλα τὶς ἅγιες εἰκόνες καὶ ὅπως τὸν 18<sup>ο</sup> αἰῶνα οἱ ἀντικολληβάδες διέβαλλαν τοὺς συμμοναστὰς τους σὰν κακοδόξους καὶ δυσεβεῖς, καινοτόμους καὶ Φαρμασόνους καὶ αἰρετικούς, ἔτσι ἔγινε καὶ τώρα. Ὁ Αρχιεπ. Χρυσόστομος καὶ οἱ ὁμόφρονες μὲ αὐτόν, ποὺ γιὰ 13 ἡμέρες δημιούργησαν παγκόσμιο σάλο καὶ ταραχὴ, στὴν ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ πείσουν τοὺς χριστιανούς, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου εἶχε δῆθεν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἐκτόξευσαν ἐναντίον τους παντὸς εἶδους ρετσινιές, ἀποκαλῶντάς τους χλευαστικῶς, «Παλαιοημερολογίτας», «Τεσσαρεσκαϊδεκατίτας», «Χρονολάτρας», κ.λ.π.! Αὐτὸς ποὺ ἔγινε χρονολάτρης, διότι κατέστρεψε τὴν τάξι τῆς Ἐκκλησίας χάριν του χρόνου, κατηγορεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ὡς χρονολάτρας! Δηλαδὴ «εἶπεν ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλαι»!

**Τὸ δῆθεν λοιπὸν ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, ἦταν «στάκτη στὰ μάτια τοῦ λαοῦ». Ἦταν ἀποπλάνησις τῆς κοινῆς γνώμης ἀπέναντι στὸ καίριο κτύπημα στὴν καρδιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ νὰ μὴν ἀντιδράσῃ σύσσωμος ὁ λαὸς στὸ ἔγκλημα τῆς καινοτομίας. Κακῶς λοιπὸν ὀνομάζουν τοὺς Ὁρθοδόξους χριστιανοὺς χλευαστικῶς «Παλαιοημερολογίτας».**

-Ν: Μένω ἔκπληκτος ἀπὸ αὐτά. Οἱ πραγματικοὶ λόγοι τῆς ἀλλαγῆς ποῖοι ἦσαν τελικά;

- Η: Ἐπικαλέστηκαν δύο κυρίους λόγους· τὴν μεγάλη ἀκρίβεια ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως τοῦ Νέου ἡμερολογίου καὶ λόγους ἐμπορικῆς συναλλαγῆς. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἔχουν καμμία σχέσι μὲ τὴν θεία λατρεία καὶ εἶναι παράλογο νὰ ὁμιλῇ ἡ Ἐκκλησία γιὰ οἰκονομικοὺς παράγοντες καὶ ἐπιπτώσεις λόγῳ διεθνῶν συνθηκῶν. **Εἶνε δὲ ψευδὲς ὅτι ἔγινε ἡ ἀλλαγή γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια τοῦ ἡμερολογίου, διότι δὲν διώρθωσαν τὸ ἡμερολόγιο μὲ βάση τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα τοῦ 20<sup>ου</sup> αἰῶνος, ἀλλὰ ἐφήρμοσαν ἓνα ἐπίσης λανθασμένο καὶ παλαιὸ ἡμερολόγιο, χρονολογούμενο ἀπὸ τὸν 16<sup>ον</sup> αἰῶνα, τὸ «Γρηγοριανὸν» λεγόμενον!**

Αὐτὰ ἦταν προφάσεις. Ἡ ἀλλαγή δὲν ἔγινε γιὰ λόγους ἐπιστημονικοὺς, ποιμαντικοὺς, θεολογικοὺς, ἱστορικοὺς κ.λ.π., ἀλλὰ γιὰ τὴν διευκόλυνσι τῆς προσεγγίσεως καὶ ἐνώσεως τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν αἰρετικῶν, δηλαδὴ ἡ ἀλλαγή τοῦ ἑορτολογίου ἔγινε γιὰ τὴν οἰκουμενικὴ κίνησι. Αὐτὸς ἦταν ὁ πραγματικὸς λόγος καὶ σκοπός! Ἦταν ἡ πρώτη πράξι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γιὰ τὴν ἐνωση μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς Προστεστάντες. Τὰ στάδια τῆς ἐνώσεως αὐτῆς εἶχαν περιγραφεῖ ἐπίσημα στὴν περίφημη ἐγκύκλιο «πρὸς τὰ ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ποὺ κυκλοφόρησε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μυστικὰ πρὸς ὅλες τίς αἰρετικὲς καὶ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τὸ 1920, τέσσερα χρόνια πρὶν τὴν ἀλλαγή τοῦ πατρῶου ἑορτολογίου στὴν Ἑλλάδα. Στὴν Ἐγκύκλιο αὐτὴ ἡ ἀλλαγή τοῦ ἑορτολογίου

περιγράφεται σὰν τὸ πρῶτο βῆμα τῆς ἐνώσεως τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὶς αἰρετικὲς κοινότητες, ποὺ πρέπει νὰ προηγηθῆ τῶν ἄλλων. Ἀγαπητὲ ἀδερφέ, ἀπὸ ἐδῶ φαίνεται ὀλοκάθαρα ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου ἀπὸ τοὺς καινοτόμους ἐπισκόπους, εἶχε σχεδιασθεῖ πρὶν ἀκόμη ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία καθιερώσει τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον!

-Ν: Πιστεύεις ὅτι γι' αὐτὸ ἀντέδρασαν καὶ δὲν ἔκαναν ὑπακοὴ στοὺς ἐπισκόπους;

-Η: Ἀπέναντι στὴν ἑορτολογικὴ καινοτομία ἀντέδρασε μεγάλο μέρος τῶν εὐσεβῶν. Ἄνθρωποι εὐλαβέστατοι, ἀφοσιωμένοι στὶς παραδόσεις καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας, ποὺ κάνουν ὑπακοὴ σὲ κάθε τῆς πρᾶξι. Ἡ μεταβολὴ ὅμως τοῦ ἑορτολογίου δὲν ἦταν πρᾶξι τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἔγινε «σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις». Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὴν ἐδέχθησαν οἱ περισσότερες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ὅπως τῆς Σερβίας, τῆς Ρωσίας, τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ Ἅγιον Ὅρος κ.λ.π., καθὼς καὶ ἓνα μεγάλο μέρος τῶν εὐσεβῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὴν ἱστορίαν συνεχίζουν μὲ τὴν ἀνόθευτον ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ «Παλαιοημερολογῖτες», ἔκαναν ὑπακοὴ στὴν ἐντολὴ τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας: «κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβει τὸν στέφανόν σου». Τὰ ἀγνά, εἰλικρινὰ καὶ ὀρθόδοξα ἐλατήριά τους, τοὺς ὤθησαν νὰ μὴ συμμορφωθοῦν στὴν ἀντικανονικὴ, ἀντι-συνοδική, καὶ ἀντορθόδοξη ἐπιβουλὴ τοῦ Νέου ἑορτολογίου, καὶ νὰ διακόψουν κάθε ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Διοικοῦσαν Ἱεραρχίαν, ποὺ ἀπὸ πνεῦμα ἀπειθαρχίας καὶ ἀνευλαβείας πρὸς τὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία, εἰσήγαγε τὸν νεωτερισμὸ στὸ ἑορτολόγιό της. Ὁ λόγος δηλαδὴ τῆς ἀρνήσεως νὰ συμμορφωθοῦν ἦταν θεολογικώτατος καὶ ἐπήγαζε ἀπὸ βαθεῖα ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι. Ἡ ἀντίδρασίς τους αὐτῇ, εἶναι πολὺ ἐπαινετὴ καὶ καλύπτεται πλήρως ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν πράξη τῆς Ἐκκλησίας.

-Ν: Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, καθὼς γνωρίζω, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μεταθέτη ἑορτές· αὐτὸ ἔκαναν τὸ 1924 οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

- Η: Τὶς ἑορτὲς τῶν ἀγίων ἡ Ἐκκλησία τίς διαρρυθμίζει κατὰ τὸ ποιμαντικὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ, χωρὶς νὰ σκανδαλίζη τίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Ἔτσι στὸ παρελθὸν μερικὲς ἑορτὲς μετατέθησαν. Τὴν μετακίνησή τους τὴν ἐνήργησε ἡ Ἐκκλησία ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῶν ἀγίων, γιὰ νὰ μὴν ἐπισκιασθῇ ἡ μνήμη των ἀπὸ τὴν μνήμην ἄλλων λαμπρῶν ἑορτῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου, γιὰ νὰ μὴν στρέφεται ἡ προσοχὴ τῶν πιστῶν στοὺς ἀγίους καὶ ἀσυνειδήτως μειώνεται στίς συνειδήσεις των ἡ σημασία τῆς μεγάλης ἑορτῆς. Μὲ αὐτὴν τὴν μετακίνησι ἡ Ἐκκλησία ἀπέβλεψεν σὲ μία μεγαλύτερη ἔξαρσι τῶν ἑορταζομένων ἀγίων.

Ἡ μετακίνησι ἐλαχίστων ἑορτῶν, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία πιστοποιεῖ τὴν ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν κυνηγάει τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, τὴν ὁποίαν μὲ τόση ὑποκρισία ἐπεκαλέστηκαν τὸ 1924 οἱ νεωτερίσαντες.

Ποιὸ κοινὸ ὑπάρχει, μεταξὺ τῆς μεταθέσεως ἐλαχίστων ἑορτῶν ἐκ μέρους ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς προσαρμογῆς μονομερῶς τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκτὸς τοῦ Πασχαλίου, στὸ ἡμερολόγιο τῶν Φράγκων, ἀπὸ τοὺς Προτεστάντιζοντας νεωτεροποιοὺς ποιμένας, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διάσπασιν τῆς θείας λατρείας καὶ τὴν διαίρεσιν τοῦ ποιμνίου; Οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν.

- Ν: Ποῖος ὁ σκοπὸς τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου; Ἡ καινοτομία τοῦ Νέου ἔχει καταδικασθῆ;

- Η: Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ ἑορτολόγιο δὲν ἀποσκοπεῖ νὰ καθορίσῃ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, ἀλλὰ νὰ συγκρατῇ τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες στὴν ἐξωτερικὴ ἐνότητα μὲ τὸν ταυτόχρονο ἑορτασμὸ τῶν ἑορτῶν καὶ τὴν ταυτόχρονη τήρησι τῶν νηστειῶν, καὶ

συγχρόνως νὰ φυλάσση καὶ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης μεταξὺ ὄλων τῶν πιστῶν.

Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν πυξίδα τῆς θείας λατρείας, καὶ σὰν ἓνας ἀκαθαίρετος προμαχῶνας, χωρίζει αἰσθητῶς τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς, γι' αὐτὸ καὶ ἔγινε ὁ πρῶτος στόχος αὐτῶν. Πολλὲς φορὲς ἐπιχείρησαν νὰ καταρρίψουν αὐτὸν τὸν ἀμυντικὸν προμαχῶνα, οἱ πολυμήχανοι ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Δυτικὴ Φραγκο-Λατινικὴ κοινότητα τοῦ Πάπα, ἀλλὰ πρὸς κέντρα ἐλάκτισαν. Ὅλες οἱ ἀπόπειρες ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τοὺς Δυτικούς καὶ οἱ διάφορες πρὸς τοῦτο συσκέψεις τῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων καὶ Πατριαρχῶν ναυάγησαν, διότι προσέκρουσαν ἐπάνω στὸν χαλύβδινο θώρακα τοῦ Πασχαλίου Κανόνος. Ἐκτὸς τούτου, ἀντιμετώπιζαν πάντοτε σχεδὸν τοὺς ἄρχοντες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ἀγρυπνοῦσαν ἐπάνω στὶς ἀδαμάντινες ἐπάλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πάντοτε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, προκειμένου περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἑορτολογίου, ἀντιτάχθηκε, ἐπικαλουμένη στερεότυπα σχεδὸν τὴν πρᾶξι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τίς παραδόσεις αὐτῆς. Ἡ καινοτομία τοῦ ἑορτολογίου γιὰ παράδειγμα κατεκρίθη ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἰωακείμ τὸν Γ' τὸ 1902, στὴν ἀνταπάντησί του πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπου γράφονται καὶ τὰ ἑξῆς σημαντικά: «... τὸ δὲ παραφυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον ὑπερπηδῆσαι μόνον δεκατρεῖς ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε καὶ τῶν ἐτέρω (Γρηγοριανῶ) ἡμερολογίῳ κατακολουθούντων, ἀνόητον καὶ ἄσκοπον εἶναι ... Ἡμεῖς γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάτειν ἡμερολόγιον» (Ἱερομ. Θεοδωρήτου, Παλαιὸν καὶ Νέον β' ἔκδ. σ. 10). Ὁ δὲ Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, πρὶν τὸν κυριεύσει τὸ δαιμόνιον τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ τῆς καινοτομίας ἔγραφεν: «Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν, ἣν εὐθὺς κατέλαβεν ἡ Ὁρθοδοξία ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου. Θεωρεῖται αὕτη **ὡς μία τῶν πολλῶν ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ**



τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, **Παγκόσμιον Σκάνδαλον** καὶ ΑΥΘΑΙΡΕΤΟΣ τῶν ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΙΣ..., ὅθεν δὲν ἐδικαιοῦτο ὁ Πάπας νὰ τροποποιήσῃ τὸ ἡμερολόγιον **θεωρῶν ἑαυτὸν ὑπέρτερον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων** !! (Ἰ.Μ.Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, Ὁφειλομένη Ἀπάντησις, β' ἔκδ. σ.24).

Ἡ δὲ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας ἐπεσφράγισε τὴν καταδίκη πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, διὰ πολλῶν πράξεων, προσπαθειῶν καὶ διακηρύξεων, μέχρι καὶ τῆς κατὰ τὸν 19<sup>ον</sup> αἰῶνα Πανορθοδόξου Συνόδου, ὅπου ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἄνθιμος κατεδίκασε κάθε νεωτερισμόν.

Τὸ ἀκαθαίρετον τοῦτο προπύργιον τοῦ πατρῷου ἑορτολογίου, τὸ κατέρριψαν χωρὶς μάχη τὸ 1924, ὅχι οἱ προαιώνιοι ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλ' αὐτοὶ ποὺ τάχθηκαν νὰ τὸ περιφρουρήσουν Ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες, καὶ ἔτσι ἐκήρυξαν τὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας πλανεμένη ἐπὶ αἰῶνας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν παράδοσιν τοῦ ἑορτολογίου!

Τὸ ἀδαμάντινον οἰκοδόμημα τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου, ποὺ ἐσεβάσθησαν τόσοι αἰῶνες, ἤλθε νὰ τὸ κρημνίσῃ ἓνα αὐθάδες καὶ αὐθαίρετον πρόσταγμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Μία ἀνίερη ἀπόφασιν δικῆς του πρωτοβουλίας, ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ κούφια ἀλαζονεῖα, γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ ζῆλον προσεγγίσεως πρὸς τὶς αἰρετικὰς κοινότητες τῆς Δύσεως. Αὐτὸς ποὺ ἦταν ἐκλεκτὸς καὶ δοῦλος τῆς στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως, τόλμησε νὰ κἀνῃ ἐπανάστασιν στὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἔθιμα, ἀκολουθώντας τὸ ὀλισθηρὸ καὶ ψυχοφθόρον μονοπάτι τῆς καινοτομίας καὶ τοῦ σχίσματος καὶ νὰ διορθώσῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα!

Ὁ σεβασμὸς τῆς παραδόσεως ταύτης ἐπὶ τόσοὺς αἰῶνας καὶ ἡ ἐπίμονος ἄρνησις διὰ μέσου τῶν αἰώνων αὐτῶν, τόσων μεγάλων ἀναστημάτων νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ νέο ἑορτολόγιον, ἔστω καὶ ἂν ἐκρατεῖτο ἄθικτος ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, δὲν μπόρεσε νὰ συγ-

κρατήση τὸ ὑπερήφανον πνεῦμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, διότι κατὰ τὸν ἅγιο Ἐφραίμ τὸν Σύρο, «ἡ ὑπερηφάνεια ἀναγκάζει ἐπινοεῖν καινοτομίας, μὴ ἀνεχομένη τὸ ἀρχαῖον»!

-N: Γιατί ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ καθορίσῃ τὴν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ἡ ὁποία καὶ δὲν μετεβλήθηκε μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου;

- H: Γιὰ τὸν λόγο ποὺ εἶπαμε πιὸ πρὶν νὰ τελοῦνται ἀπὸ κοινοῦ οἱ ἑορτές, οἱ νηστεῖες καὶ γενικῶς ὅλα ὅσα μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες. Οἱ Πατέρες αὐτῆς τῆς Συνόδου πέτυχαν νὰ ἑορτάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς μαζὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, πράγμα ποὺ θεωρήθηκε κατόρθωμα!

Αὐτὸ ποὺ λέγεται ὅτι δὲν μετεβλήθηκε ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα εἶναι Φαρισαϊσμός καὶ σοφιστεία, διότι ἀλλοιώθηκε τὸ ἑορτολόγιο τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν, καὶ ὁ ἐτήσιος κύκλος τῶν Κυριακοδρομιῶν, μετὰ τῶν ὁποίων συνδέεται ἀναποσπᾶστως ὁ Πασχάλιος Κανόνας. Ἔτσι χάθηκε ἡ συμφωνία στὴν τέλεση τῶν ἑορτῶν καὶ νηστειῶν, καὶ τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Ἐκκλησίας κατάστρέφονται, καὶ ἡ Ἐκκλησία ποὺ εἶναι τύπος τῆς ἄνω Βασιλείας, ἐμφανίζει τὴν εἰκόνα τῆς ἀκαταστασίας καὶ ἀταξίας, πράγμα ποὺ δὲν εἶναι ἐκ Θεοῦ, καὶ συνεπῶς οὔτε εὐάρεστον σ' Αὐτὸν καὶ τὴν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, ποὺ ἐθεσμοθέτησε καὶ ἐβίωσε τὴν παραπάνω εὐταξίαν.

Αὐτὴν τὴν ἀκοσμίαν καὶ ἀταξίαν καταδικάζει καὶ ὁ 56<sup>ος</sup> Κανὼν τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου λέγοντας ὅτι, ὅλη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ποὺ βρίσκεται εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην νὰ φυλάττῃ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τάξιν, στὸ θέμα τῆς νηστείας. Στους παραβάτας ἐπιβάλλει καθαίρεσι ἢ ἀφορισμό. Εἶναι αὐτονόητον ἀπὸ ἐδῶ, ὅτι ὅλες οἱ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ὀφείλουν νὰ τηροῦν τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ στὸν ἑορτασμὸ ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν καὶ ὅτι οἱ παραβᾶται τιμωροῦνται μετὰ τῶν αὐτῶν ποινῶν.

Εἶναι δὲ πασίγνωστον, ὅτι δὲν λείπει ἀπ'τοὺς ταγοὺς τῶν καινοτόμων ἐπισκόπων, ἡ διάθεσις μεταβολῆς καὶ αὐτῆς τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἡδὴ ἡ Ἐκκλησία τῆς Φινλανδίας πάσχουσα ἀπὸ διογκωμένο ἐγωϊσμό, ἀγνόησε τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ τοὺς τέσσερας ὅρους τοῦ Πασχαλίου, καθὼς καὶ τὸν Ζ' Ἀποστολικὸ κανόνα ποὺ ἀπαγορεύει τὸν συνεορτασμὸ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων. Αὐτὸ συνιστᾷ κατάφωρο παράβασι ἀπόφασις Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τοὺς Νεοημερολογίτας ὅμως ἐπισκόπους δὲν τοὺς πειράζει οὔτε αὐτό! Τί ἄλλη ἀπόδειξις, φανερῆς καὶ πλήρους περιφρονήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον φώτισε τοὺς ἁγίους Πατέρες ποὺ θέσπισαν τοὺς ὅρους τοῦ Πασχαλίου;

Νὰ σημειώσουμε ὅτι κατὰ τὸν Α' Κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας, οἱ ἱερωμένοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Φινλανδίας ἔπρεπε νὰ καθαιρεθοῦν, καθὼς καὶ ὅσοι κοινωνοῦν μὲ αὐτούς.

-Ν: Ἦταν ἀτελὲς τὸ ἐορτολόγιο γι' αὐτὸ καὶ διορθώθηκε· εἶχε πέσει ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία.

-Η: Κάνεις λάθος καὶ πρόσεχε νὰ μὴν ἀτιμάζουμε τοὺς Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ποὺ θέσπισαν τὸν Ὅρο ἢ Κανόνα τοῦ Πάσχα. Νὰ μὴ λησμονοῦμε ὅτι **γιὰ τὴν πτῶσι τῆς ἀστρονομικῆς ἰσημερίας, δὲν δόθηκε καθόλου σημασία ἀπὸ τοὺς Πατέρες καὶ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἂν καὶ τοὺς ἦταν βέβαια γνωστή.** Καὶ βρέθηκε ἕνας τολμητίας, ὁ Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος νὰ διορθώσῃ τὸ ἐορτολόγιο ἐπικαλούμενος λόγους ἀστρονομικῆς ἀκριβείας!

Εἶναι ἀδύνατον ἀδερφέ, νὰ γίνῃ ἄλλο Κανόνιο τοῦ Πάσχα πῶς καλύτερο ἀπὸ αὐτό, διότι εἶναι τὸ πῶς τέλειο, καὶ δὲν χρειάζεται τοὺς ἀστρονόμους. Ἡ Ἐκκλησία κατήρτισε Πασχάλιον αἰώνιον διὰ τοῦ ὁποῖου καθωρίζεται ἡ ἡμέρα ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα γιὰ ὅλα τὰ ἔτη, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Τὸ Ὁρθόδοξο ἐορτολόγιο εἶναι ἀπαύγασμα θρησκευτικῆς σοφίας, ἔνεκα τούτου δὲ καὶ ἐπιστημονικῆς σοφίας. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησε πλήρως στὶς Γραφές καὶ στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους · ἃς μὴ βλασφημοῦμε λοιπόν.

Οἱ Πατέρες μᾶς εἶπαν ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὶς 25 Δεκεμβρίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἀναστήθηκε στὶς 25 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογίου, ἡμέρα Κυριακή. Αὐτοὶ ἐπίσης ὤρισαν νὰ ἐορτάζουμε τὰ μὲν Χριστούγεννα στὶς 25 Δεκεμβρίου, τὸ δὲ Πάσχα στὸ διάστημα ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴν συνεορτάζουμε μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Ὁ Θεὸς οἰκονόμησε νὰ ἀλλάξουν αὐτὲς τὶς ἡμερομηνίες οἱ αἵρετικοὶ τῆς Δύσεως, Προτεστάντες καὶ Παπικοί, ὥστε νὰ μὴ συνεορτάζουμε καὶ μὲ αὐτούς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅμως τῶν Ἀθηνῶν, ἔβαλε ἄνομον βουλή, νὰ συνεορτάζουν οἱ Ὁρθόδοξοι μὲ τοὺς αἵρετικούς καὶ βρῆκε πρόφασιν πρὸς τοῦτο, τὸ θέμα τῆς ἀστρονομικῆς ἰσημερίας.

Ἐδῶ θαύμασε ἀπάτη, πανουργία καὶ ὑποκρισία! Ἀπὸ τῆς μίας μεριᾶ ἰσχυρίστηκε ὅτι κατέβη ἡ ἀστρονομικὴ ἰσημερία, ἀληθὲς αὐτό, καὶ ἔτσι δὲν ἐορτάζεται τὸ Πάσχα σύμφωνα μὲ τὰ ὀρισθέντα ἀπὸ τὴν Α΄ Οἰκουμ. Σύνοδο, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν ἔθιξε τὸ Πασχάλιο !

**Ἄφου λοιπὸν τὸ σφάλμα εἶναι στὴν ἀστρονομικὴ ἰσημερία, γιὰ ποῖο λόγο διόρθωσε ταχυδακτυλουργικῶς τὴν ἡμερομηνία τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν ἄλλων ἀκινήτων ἐορτῶν, καὶ δὲν διόρθωσε τὴν ἐορτὴ τοῦ Πάσχα ἢ ὁποῖα ἐξαρτᾶται γι' αὐτόν, ἀπὸ τὴν ἀστρονομικὴ ἰσημερία, καὶ τὴν ρυθμίζει ὅπως καὶ πρὶν, μὲ τὴν λανθασμένη ἀστρονομικὴ ἰσημερία; «Τὸ πόδι πονάει, τὸ κεφάλι κόβει!»!**

Ἄνοησία τερατώδης, ἀσυνέπεια μεγίστη, διαβολιὰ πρώτου μεγέθους! καὶ ὅλα αὐτὰ πρὸς χάριν τῶν αἵρετικῶν!

Ἄκουσε τώρα, πὼς ἔχει τὸ θέμα τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας.

Ἡ φυσικὴ ἐαρινὴ ἰσημερία δὲν εἶναι σταθερὰ ἐκ φύσεως. Γι'αὐτὸν τὸν λόγο, ἡ Ἀ'Οἴκουμενικὴ Σύνοδος καθώρισε ὡς ἡμέρα τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας τὴν 21<sup>η</sup> Μαρτίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Μὲ ἄλλα λόγια **ἐθέσπισεν ἡ Σύνοδος ἀφανῶς, μία τεχνητὴν ἢ κατὰ συνθήκην ἰσημερίαν**, μία δηλαδὴ συμβατικὴ ἰσημερία, καὶ τὴν τοποθέτησε στὶς 21 Μαρτίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Αὐτὴ ἡ συμβατικὴ ἰσημερία ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῆς τῆς Συνόδου συνέπιπτε μὲ τὴν πραγματικὴν ἰσημερίαν.

**Ἡ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας τόσων αἰῶνων ἔχει ἐνστερνισθεῖ αὐτὴν τὴν συμβατικὴν ἰσημερίαν καὶ αὐτὴν ἐννοεῖ, ὅταν ὀμιλεῖ γιὰ ἐαρινὴ ἰσημερία.**

Τὸ ὅτι δὲν ὥρισεν ἡ Σύνοδος αὐτὴ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν ἀστρονομικῶς, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ κάτωθι δύο: Α) Ἐὰν εἶχε θέσει ὡς βάσι τὴν ἀστρονομικὴ ἰσημερία, τότε ἡ δική μας ἀστρονομικὴ ἐαρινὴ ἰσημερία, δηλαδὴ τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου τῆς γῆς, θὰ εἶναι γιὰ τοὺς χριστιανοὺς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου φθινοπωρινὴ ἰσημερία. Διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι δὲν θὰ συνεορτάσουν μαζί μας, ἀλλὰ θὰ περιμένουν τὴν δική τους ἀστρονομικὴ ἰσημερία, γιὰ νὰ τελέσουν τὸ Πάσχα ἕξι μῆνες ἀργότερα μὲ βάσι τὴν ἀστρονομικὴ, τὴν πραγματικὴ ἐαρινὴ τους ἰσημερία. Β) Ἐὰν αὐτὴ ἡ Σύνοδος ὥριζε τὴν ἐαρινὴ ἰσημερία ἀστρονομικῶς καὶ ὄχι συμβατικῶς, θὰ καθώριζε τὴν 20<sup>η</sup> Μαρτίου γιὰ τὰ δέκα ἔτη καὶ τὴν 21<sup>η</sup> Μαρτίου γιὰ τὰ κοινὰ ἔτη, καὶ ὄχι τὴν 21<sup>η</sup> Μαρτίου γιὰ ὅλα τὰ ἔτη. Ἐπὶ πλέον θὰ νομοθετοῦσε νὰ ἀλλάξη αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία, ὅταν μετὰ πάροδον ἀρκετῶν ἐτῶν θὰ ἔπεφτε ἡ ἰσημερία, ἀφοῦ γνώριζε τὴν ἀστάθειά της.

Ἡ Σύνοδος πέτυχε μὲ τὴν θέσπισι τῆς **κατὰ συνθήκην ἰσημερίας** τὸν σκοπὸν της, δηλαδὴ τὸν συνεορτασμὸ τοῦ Πάσχα

ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ τὸ νὰ μὴ συνεορτάζουν αὐτοὶ μὲ τοὺς Ἰουδαίους.

Πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι οἱ διατάξεις τῆς Συνόδου αὐτῆς γιὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ Πάσχα μένουν ἀκέραιες, μόνον μὲ τὴν τήρηση τοῦ Ὁρθοδόξου ἐορτολογίου, καὶ μὲ τὴν ἀκλόνητη ἐμμονή μας στὴν **κατὰ συνθήκην** ἰσημερίαν ποὺ εἶναι ἡ 21<sup>η</sup> Μαρτίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ἐπίσης πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι, ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς συμβατικῆς ἰσημερίας ἀπὸ τῆς φυσικῆς ἰσημερίας, συντελεῖ ὄχι στὴν παράβασιν τῶν διορισμῶν τοῦ Ὁρου τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ στὴν ἀσφαλέστερη τήρησιν αὐτῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ πτώσις αὐτὴ κάνει τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα μεγαλύτερη. **Ἡ συμβατικὴ ἰσημερία εἶναι δεκτὴ μέχρι σήμερα καὶ ἀπὸ τὶς Νεοημερολογίτικες Ἐκκλησίες, πλὴν τῆς Φινλανδίας.**

Τέλος νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι ψευδὲς αὐτὸ ποὺ εἶπαν ὅτι μείναμε δεκατρεῖς ἡμέρες πίσω. Στὴν πραγματικότητα αὐτὲς οἱ ἡμέρες εἶναι φανταστικὲς! Οἱ ἡμέρες διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη ἀδιακόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος τὶς μετράει ὅλες. Αὐτὸ τὸ κατανοοῦμε ὅταν ἀριθμίσουμε τὶς ἡμέρες στὴ σειρὰ ἀπὸ τὸ 1, 2, 3, ... , χωρὶς νὰ ἐπανέλθουμε μετὰ τὴν πάροδον 365 ἡμερῶν στὸ 1, 2, 3, ..., ἀλλὰ νὰ συνεχίσουμε 366, 367, ... 400, ... Εἶναι ἀδύνατον λοιπὸν νὰ μείνουμε πίσω ἔστω καὶ μία ἡμέρα!

-N: Ποῖοι ἦσαν οἱ πρωτεργάται τῆς ἀλλαγῆς;

-H: Δύο ἦσαν αὐτοί. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ ἀντικανονικὰ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀπὸ Ἀριστίνδην Σύνοδο. Ὁ δεύτερος ἦταν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἦταν καθηρημένος ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐτὸς ἐνθρονίσθηκε Πατριάρχης Κων/πόλεως! Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λεγομένου «Πανορθόξου Συνεδρίου» στὴν Κων/πολη τὸ 1923, ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ τὸν



ἔσωσε ἡ Γαλλικὴ ἀστυνομία! Ἦταν μασόνος κατὰ τὸν π. Φιλόθεο Ζερβάκο καὶ ἄλλους.

Αὐτοὶ οἱ δύο ἀπὸ ἔλλειψι ὀρθοδόξου συνειδήσεως, ἔγιναν Μητραλοῖτες καὶ ἐξέψυξαν ἀμετανόητοι. Διὰ τὸν Ἀρχιεπ. Χρυσόστομο γράφει ὁ π. Φιλόθεος: *«ἔσήκωσε καὶ τὰς δύο τοῦ χειῖρας, καὶ ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν τοῦ καὶ ἔλεγε: Νὰ μὴν τὸ ἔσωνα, νὰ μὴν τὸ ἔσωνα. Αὐτὸς ὁ διεστραμμένος ὁ Μεταξάκης μὲ πῆρε σὸ λαιμό του»*. Διὰ δὲ τὸν Μεταξάκη γράφει: *«Βασανίζομενος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας καὶ τυπτόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ θανάτου τοῦ εἶπεν: «Βασανίζομαι διότι ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν»»*. Αὐτὰ μᾶς θυμίζουν τὸν Ἰούδα ποῦ *«μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια ... καὶ ἀπελθὼν ἀπήγγξατο»!*

-Ν: Οἱ Παλαιοημερολογῖτες ὅμως δὲν εἶναι σχισματικοί, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ τοῦ Νέου Ἱεράρχαι;

-Η: Ὅπως εἶπαμε πιὸ πρὶν, ὁ ἴδιος ὁ Μεταξάκης ὡμολόγησε ὅτι ἔσχισε τὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ σχίστης, καὶ σχισματικοὶ εἶναι ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸν δρόμο ποῦ χάραξε ὁ σχίστης. Ὁ π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς τὸν ὀνομάζει σχισματοποιό.

**Κατὰ τὸν π. Φιλόθεο Ζερβάκο, οἱ Νεοημερολογῖτες ἔχουν ἐπάνω τους τὰ ἀναθέματα τῶν Πατέρων. (Ἰστορία Ἐκκλησίας, σ. 57).**

Ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία ἀποσχίσθηκε καὶ ἀποτείχιστηκε, κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διότι μετέβαλε τὸ ἱερὸ Αὐτῆς καθεστῶς, ἔκανε δηλαδὴ ἀνταρσία κατὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων. Ἡ ἀντίληψις λοιπὸν τῆς Ὄρθοδοξίας, θεωρεῖ σχισματικὴν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησία, διότι ἔσχισε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπὸ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀκολούθησε χωρὶς κοινὴ συμφωνία δικό τῆς Κανόνα στὴν Ἐκκλησιαστικὴ τάξι.

- Ν : Ἦκουσα ὅτι ἔγιναν καὶ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν Παλ/τῶν, ἀληθεύει αὐτό;

- Η: Καὶ βέβαια ἀληθεύει ! Διὰ τοὺς καινοτόμους ἀρχιερεῖς οἱ Παλ/ται ἐγκλημάτισαν ! Τὸ ἐγκλημά τους ἦταν ἡ ἀκριβῆς τήρησις τῶν πατρικῶν Παραδόσεων, γι' αὐτὸ τοὺς ἐκδικοῦνται σφοδρῶς, κηρύττωντας ἄγριον καὶ σκληρὸν διωγμὸν.

Πρὸς ἀπεγνωσμένη κάλυψι τῆς θανασίμου ἁμαρτίας των καταφεύγουν σὲ κάθε ἀθέμιτον μέσον βίας, πιέσεως καὶ συκοφαντίας, καθὼς καὶ στὴν διαστρέβλωσι τῆς ἀληθείας, ποὺ εἶναι κλασσικὴ ἐκδήλωσι ἀδυναμίας μπροστά της. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὅπλα τῶν ἀδυνάτων. Οἱ ποιμένες λησμόνησαν τὸ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» τοῦ Κυρίου.

Μὲ τὶς διαταγές του, ὁ Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος, καὶ τὴν βοήθεια πάντοτε τοῦ χωροφύλακος, ἔγινε ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς ἀνατριχιαστικῶν διωγμῶν εἰκονομαχικοῦ τύπου, ἐναντίον τῶν Παλ/τῶν. Βεβηλώνονται θυσιαστήρια, ἀνατρέπονται Ἐπιτάφιοι! Συλλαμβάνονται κληρικοί· σεβάσμιοι γέροντες ξυρίζονται, ἀποσχηματίζονται, ἐξορίζονται, φυλακίζονται, κακοποιοῦνται καὶ βασανίζονται. Σὲ μία «μάχη» δέ, μία νεαρὴ Μητέρα, ἡ Αἰκατερίνα Ρούττη, κτυπήθηκε θανασίμως καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὑπέκυψε!

Κατὰ τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς τοῦ 1950, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος, ἐπιστρατεύτηκε καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν. Αὐτὴ ἀνακοίνωσε, ὅτι δὲν θὰ γίνονται δεκτοὶ πρὸς ἐξέτασιν οἱ Παλ/ται φοιτηταί, ἐὰν δὲν ὑποβάλλουν Κανονικὸν λίβελλον !

Τότε συνέβη καὶ τοῦτο τὸ πρωτάκουστο σ' ἓνα χωριό: Οἱ Παλ/ται ποὺ τελοῦσαν τοὺς γάμους των «ἐν νυκτί» στὴν κυριολεξία καὶ στὰ κρυφὰ βέβαια λόγῳ τοῦ διωγμοῦ, καὶ ἐπειδὴ οἱ γάμοι των δὲν ἀνεγνωρίζοντο, ὑποχρεώνονταν νὰ πηγαίνουν στὸ συμβολαιογράφο, ὅπου καὶ ὑπέγραφαν ἓνα Συμβόλαιο μὲ τίτλο: «Μίσθωσις

ὕπηρετρίας». Δηλαδή ὑπέγραφε ὁ σύζυγος ὅτι λαμβάνει τὴν σύζυγό του ὡς ὑπηρετρία γιὰ τρία χρόνια, ἀντὶ τόσο μισθοῦ, καὶ ἄλλων ὑποχρεώσεων! Πλήρης ἐξευτελισμὸς τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τοῦ γάμου!

Ἐπὶ τοῦ ἐπομένου Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Δωροθέου, ἔγινεν ἄρσις τῶν μέτρων βίας. Αὐτὸς ἔδωσε ἐντολὴ ν' ἀνοίξουν οἱ σφραγισμένοι ναοὶ τῶν Παλ/τῶν.

-Ν: Εἶναι ἐκπληκτικὰ αὐτά, ἐγὼ πρώτη φορὰ τ'ἀκούω. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλες συνέπειες ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἑορτολογίου;

- Η: Ναί. Αὐτὲς εἶναι πολὺ σημαντικὲς. Τὸ νέο ἑορτολόγιο εἶναι ὁ δυναμίτης τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς μακροχρονίου πράξεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνατράπηκε διὰ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ ἡ ἐπικρατοῦσα θαυμαστὴ Ἐκκλησιαστικὴ τάξις. Ἀναστατώθηκε κυριολεκτικῶς τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπῆλθε σύγχυσις γενικῶς στὴν ἄρμονία τῶν διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν τῆς Ὁρθόδοξου θείας λατρείας. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τοὺς κρίκους τῆς χρυσοῦς ἀλυσίδας, ἡ ὁποία σὰν κόσμημα ἀδαμαντοκόλλητον στολίζει τὸν Πασχάλιον Κανόνα.

Νὰ καὶ οἱ σπουδαιότερες ἀνωμαλίαι ποὺ προῆλθαν:

1) Ἡ διάσπασις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος στὴ λατρεία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας τόσο ἐμόχθησαν οἱ Πατέρες τῆς καὶ ὅλες οἱ Οἰκουμενικὲς καὶ Τοπικὲς Σύνοδοι. Αὐτὸς εἶναι ὁ σπουδαιότερος καὶ οὐσιωδέστερος λόγος τῆς καταπολεμήσεως τῆς μονομεροῦς ἑορτολογικῆς μεταβολῆς.

2) Οἱ Νεοημ/ται τελοῦν τὶς ἀκίνητες ἑορτὲς δεκατρεῖς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τοὺς Παλ/τες. Αὐτὴ ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι σταθερὴ, ἀλλὰ συνεχῶς αὐξάνει. Ἔτσι σὲ λίγα χρόνια θὰ

γίνη 14 ἡμέρες, καὶ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου θὰ γίνη 15 ... 100, ... 200 ἡμέρες κ.ο.κ. Ἐπακόλουθον αὐτοῦ εἶναι ὅτι, οἱ Νεοημ/ται σιγὰ σιγὰ θὰ ἐορτάζουν τὸ Πάσχα στὶς 9 Μαΐου (τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου), 10 Μαΐου..., 15 Αὐγούστου..., 25 Δεκεμβρίου κ.λ.π., Δηλαδή θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἐορτάζουν τὸ Πάσχα μαζί μὲ τὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου, καὶ ἀκόμη μαζί μὲ τὰ Χριστούγεννα! Θαύμασε ἀποτελέσματα τῆς σατανικῆς διορθώσεως τοῦ ἐορτολογίου !

3) Ἐπῆλθε ἀνατροπὴ στὴν νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ποὺ ἡ διάρκειά της κυμαίνεται ἀπὸ 8 ἡμέρες ἕως καὶ 42. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐπομένη τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων ἡμέρας καὶ λήγει τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Ἡ διάρκεια τῆς νηστείας αὐτῆς στὸ νέο ἡμερολόγιο εἶναι πάντα μικρότερη. Διὰ κάθε δὲ ἔτος κατὰ τὸ ὅποιον τὸ Πάσχα πίπτει ἀπὸ τὴν 4<sup>η</sup> ἕως καὶ τὴν 8<sup>η</sup> Μαΐου τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, προηγεῖται ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἔτσι ἔχομεν λῆξι τῆς νηστείας πρὶν ἀκόμη αὐτὴ ἀρχίσῃ ! ... Παρερχομένων δὲ τῶν ἐτῶν, κάποτε αὐτὴ θὰ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς !

Ἡ ἴδια ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία νοιώθοντας τὴν ἐνοχί της ἀπέναντι αὐτῆς τῆς καταργήσεως, προσπάθησε νὰ βρῇ λύσεις. Ἐπεσε δὲ καὶ στὸν λάκκο τῆς ἀσεβείας τὸ 1929, καθιερώσασα μὲ ἀντορθόδοξο ἐγκύκλιο, τὴν χαρμόσουν καὶ μὴ πένθιμον ἐβδομάδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θλιβεράν καὶ νηστήσιμον !

4) Οἱ Νεοημερολογῖται καταπατοῦν καθιερωμένες ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀργίες, μὲ τὸ νὰ τὶς τηροῦν σὲ ἄλλες ἡμέρες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἡ Ἐκκλησία ἔχει καθιερώσει. Τὸ παράδειγμα ποὺ ἀναφέρουν οἱ ἅγιοί μας, σχετικῶς μὲ τὴν Λατινίδα ἢ ὁποία δὲν ἐτήρησεν τὴν ἀργίαν τῆς ἐορτῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ κατὰ τὸ Ὁρθόδοξο ἐορτολόγιο, καὶ ἔγινε τὸ προζύμι τῆς πέτρα, δὲν τοὺς συνετίζει. Τὸ θαῦμα αὐτὸ κατὰ τὸν ἅγιο

Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη εἶναι «βεβαιωτικὸν μὲν τοῦ ἡμετέρου καλανδαρίου, ἀναιρετικὸν δὲ τοῦ τῶν Λατίνων», τοῦ Γρηγοριανοῦ δηλαδή.

5) Ἡ πιὸ χαρμόσυνος ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι τὸ Ἅγιον Πάσχα, καὶ τὸ πιὸ χαρμόσυνο Πάσχα εἶναι τὸ **Κύριο Πάσχα**, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου συμπύπτει μὲ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Στὸ νέο ἑορτολόγιο δὲν ὑπάρχει Κύριο Πάσχα, ἐξοβελίστηκε. Διαψεύδεται ἔτσι ὁ ἅγιος Κοσμᾶς καὶ ἡ σχετικὴ του προφητεία γιὰ δύο Πασχαλιᾶς μαζί.

6) Συμβαίνει, οἱ Κυριακὲς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Πάντων μέχρι τῆς ἑορτῆς τοῦ Σταυροῦ νὰ περιορισθοῦν κατὰ δύο. Ἐπομένως οἱ περικοπὲς τῶν δύο αὐτῶν Κυριακῶν, τόσο τῶν Εὐαγγελίων ὅσο καὶ τῶν Ἀποστόλων ἐξωστρακίζονται. Ἡ ἴδια ἀνατροπὴ ἐπῆλθεν στὸ Κυριακοδρόμιον ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μετὰ τὴν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου. Ἐδῶ περισσεύουν δύο Κυριακαί. Πρὸς κάλυψιν αὐτῆς τῆς ἀτασθαλίας, οἱ Νεοημερολογῖται δίδουν ἐκ τοῦ προχείρου λύσεις αὐθαιρέτους.

7) Στὸ Ὁρθόδοξο ἑορτολόγιο ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων 40 Μαρτύρων πίπτει πάντα ἐντὸς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐνῶ στὸ νέον ὄχι πάντα. Συμβαίνει νὰ συμπύπτει καὶ τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀποκρέω. Τυπικὴ διάταξις τῶν δύο ἀκολουθιῶν δὲν ὑπάρχει.

8) Στὸ Νέον ἑορτολόγιον ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου μερικὲς φορὲς πέφτει τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Οὔτε ἐδῶ ὑπάρχει Τυπικὴ διάταξις τελέσεως τῶν δύο ἀκολουθιῶν μαζί.

9) Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου στὸ Ὁρθόδοξο ἑορτολόγιο, τὸ ἐνωρίτερον ποῦ δυνατὸν νὰ συμπέση, εἶναι τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἢ τὸ Μέγα Σάββατον· ὁπότε, κατὰ τὴν αἰώνιον τάξιν τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ

τὴν τιμὴ τοῦ ἁγίου, γίνεται τὴν ἐπομένη τοῦ Πάσχα. Στὸ νέο ἑορτολόγιο αὐτὴ πίπτει καὶ πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαίων.

- Ν: Θὰ σὲ παρακαλέσω τώρα νὰ μοῦ πῆς, πῶς συνδέονται οἱ κινητὲς ἑορτὲς μὲ τὶς ἀκίνητες, διότι δὲν τὸ ἔχω ἐννοήσει καλῶς.

- Η: Μετὰ χαρᾶς ἀδελφέ μου θὰ σοῦ ἀναλύσω τὰ περὶ τοῦ Ἑορτολογικοῦ κύκλου καὶ τῶν σχετικῶν.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ 52 ἑβδομάδες καὶ μία ἡμέρα, δηλαδὴ ἀπὸ 365 ἡμέρες. Κατ'ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖται ἀπὸ 366 ἡμέρες, ὅταν τὸ ἔτος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἶναι δίσεκτον. Ἡ κατάταξη τῶν ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπάνω στὸ Ἐκκλησιαστικὸ ἔτος, συνιστᾷ τὸ Ἑορτολόγιον ἢ τὸν Ἑορτολογικὸ κύκλο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτὸς εἶναι πλήρης θείας τάξεως, καὶ ἀποτελεῖ ὄντως τὴν ἀλάνθαστον πυξίδα τῆς θείας λατρείας.

Οἱ ἑορτὲς διαιροῦνται σὲ ἀκίνητες, αὐτὲς ποὺ ἑορτάζονται πάντα τὴν ἴδια ἡμέρα τοῦ ἔτους καὶ σὲ κινητὲς ποὺ δὲν ἑορτάζονται πάντα τὴν ἴδια ἡμέρα. Ἔτσι ὁ Ἑορτολογικὸς κύκλος διασπᾶται στὴν Ἑορτολογικὸν κύκλο τῶν κινητῶν ἑορτῶν καὶ στὸν Ἑορτολογικὸν κύκλο τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν.

Ὁ κινητὸς κύκλος περιλαμβάνει 127 ἡμέρες. Ἐξ αὐτῶν οἱ 70 τοποθετοῦνται πρὸ τοῦ Πάσχα, καὶ ἀποτελοῦν τὴν περίοδον τοῦ Τριωδίου. Οἱ ὑπόλοιπες 57 ἡμέρες, ἀπὸ τὸ Πάσχα καὶ μετὰ, ἀποτελοῦν τὴν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Ἴδου καὶ μερικὲς ἑορτὲς τοῦ κινητοῦ Ἑορτολογικοῦ κύκλου τῶν 127 ἡμερῶν, μετὰ τῶν ἀντιστοιχῶν ἡμερῶν ποὺ αὐτὲς ἑορτάζονται.



Περίοδος Τριωδίου	Περίοδος Πεντηκοσταρίου
1 <sup>η</sup> ημέρα, Κυριακή Τελώνου καὶ Φαρισαίου	71 <sup>η</sup> ημέρα, Κυριακή τοῦ Πάσχα
29 <sup>η</sup> ημέρα, Κυριακή Ἀ΄ νηστειῶν	99 <sup>η</sup> ημέρα, Κυριακή Σαμαρείτιδος
63 <sup>η</sup> ημέρα Σάββατον τοῦ Λαζάρου	120 <sup>η</sup> ημέρα, Κυριακή Πεντηκοστῆς
70 <sup>η</sup> ημέρα, Μέγα Σάββατον	127 <sup>η</sup> ημέρα, Κυριακή Ἀγίων Πάντων

Ὁ ἀκίνητος ἑορτολογικὸς κύκλος, περιλαμβάνει ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, καλύπτει δηλαδὴ καὶ τὸ διάστημα τῶν 127 ἡμερῶν τοῦ Πάσχα. Αὐτὲς τὶς 127 ἡμέρες ἡ Ἐκκλησία, τὶς δύο ἀκολουθίες, τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων ἑορτῶν τὶς συνδιάζει σὲ μία ἀκολουθία, ἡ ὁποία καθορίζεται ἀπὸ τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἴδου μερικὲς ἑορτὲς τοῦ ἀκινήτου ἑορτολογικοῦ κύκλου, μετὰ τῶν ἀντιστοιχῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ποὺ αὐτὲς ἑορτάζονται:

- 1<sup>η</sup> ημέρα, Συμεὼν τοῦ Στυλίου
- 14<sup>η</sup> ημέρα, Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
- 82<sup>η</sup> ημέρα, Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου
- 116<sup>η</sup> ημέρα, Τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως
- 128<sup>η</sup> ημέρα, Ἅγια Θεοφάνεια
- 155<sup>η</sup> ημέρα, Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου
- 206<sup>η</sup> (207<sup>η</sup> διὰ τὰ δίσεκτα) ημέρα, Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου
- 235<sup>η</sup> (236<sup>η</sup>) ημέρα, ἀγίου Γεωργίου
- 302<sup>η</sup> (303<sup>η</sup>) ημέρα, Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου
- 323<sup>η</sup> (324<sup>η</sup>) ημέρα, Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.
- 349<sup>η</sup> (350<sup>η</sup>) ημέρα, Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
- 365<sup>η</sup> (366<sup>η</sup>) ημέρα, Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου

**Ἀκλόνητον σημεῖον ἀναφορᾶς τοῦ Ἑορτολογικοῦ κύκλου, ἀποτελεῖ ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα.** Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ὁ Ἑορτολογικὸς κύκλος καλεῖται καὶ Πασχάλιος κύκλος. Αὐτὸς ἔχει κανονισθεῖ μετὰ πολλῆς μελέτης καὶ προσευχῆς ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, βάσει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως.

Τὸ Πάσχα εἶναι κινητὴ ἑορτὴ, ἡ ὁποία τελεῖται ἐντὸς μιᾶς περιοχῆς 35 ἡμερῶν καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τῆς 22<sup>ας</sup> Μαρτίου, μέχρι τῆς 25<sup>ης</sup> Ἀπριλίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ἔχομε δηλαδὴ 35 διαφορετικὲς ἡμερομηνίες τοῦ Πάσχα. Γιὰ κάθε μία ἀπὸ αὐτές, ὑπάρχει ἕνας πίνακας ποὺ καλεῖται Πασχάλιος Πίνακας, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει ὅλες τὶς Κυριακὲς καὶ καθορίζει τὴν ἐνδιάτακτον Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ὅλου τοῦ ἔτους.

Ἔχομεν λοιπὸν 35 Πασχαλίους Πίνακας. Αὐτοὶ συντάχθηκαν βάσει τοῦ Ὁροῦ ἢ Κανόνα τοῦ Πάσχα, ποὺ θέσπισε ἡ Ἀ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ἀπὸ τὸν Ὁρο τοῦ Πάσχα βρίσκομε ποία ἡμέρα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου πέφτει τὸ Πάσχα, γιὰ ὁποιοδήποτε ἔτος μέσα στοὺς αἰῶνες. Ὁ Πασχάλιος Κανόνας δὲν ἐπιδέχεται διόρθωσι.

Τὸ τέλος τοῦ διαστήματος τῶν 57 ἡμερῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου, δὲν φθάνει ποτὲ στὴν 302<sup>α</sup> (303<sup>η</sup> γιὰ τὰ δίσεκτα) ἡμέρα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ποὺ εἶναι τοποθετημένη ἢ ἀκίνητη ἑορτὴ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Μεσολαβεῖ ἕνα διάστημα ποὺ κυμαίνεται ἀπὸ 8 ἕως 42 ἡμέρες. Αὐτὸ τὸ μεταβλητὸ διάστημα καθορίζει καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Γιὰ κάθε ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, μᾶς προσδιορίζει πόσες ἡμέρες μετὰ τὴν κινητὴ ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων, θὰ ἐορτασθῇ ἢ ἀκίνητος ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Συνδέει λοιπὸν ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς τὴν κινητὴ ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων μὲ τὴν ἀκίνητη ἑορτὴ τῶν

ἀγίων Ἀποστόλων. Δηλαδή ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας τῶν ἀγίων Ἀποστόλων εἶναι τὸ σημεῖον συνδέσμου καὶ ἐξαρτήσεως τῶν δύο τμημάτων τοῦ Ἑορτολογικοῦ κύκλου, τοῦ κινητοῦ καὶ τοῦ ἀκινήτου.

Ἄρα, ἐξ αὐτῶν ποὺ μᾶς παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, εἶναι σαφέστατον, ὅτι ὁ χρόνος τελέσεως τῶν κινητῶν ἑορτῶν, συνδέεται ἀρρήκτως μὲ τὸν χρόνο τελέσεως τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν, ὅποτε **κάθε διόρθωσις μόνο στὸν ἀκίνητο Ἑορτολογικὸ κύκλο ἐπιφέρει μεγάλες ἀνωμαλίες. Αὐτὸ ἔκαναν οἱ Νεοημερολογῖτες· διώρθωσαν τὸν ἀκίνητο Ἑορτολογικὸ κύκλο, χωρὶς ταυτόχρονη διόρθωση καὶ τοῦ κινητοῦ Ἑορτολογικοῦ κύκλου.**

-N: Τὰ κατάλαβα καὶ αὐτά. Τώρα νὰ μοῦ πῆς, ἐὰν ἔγινε παραδεκτὸν τὸ λάθος ἀπὸ τὴν καινοτόμο Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

-H: Μάλιστα! Στὴν Εἰσήγησι ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὸ 1971, πρὸς τὴν μέλλουσαν Πανορθόδοξον Μεγάλην Σύνοδον ὁμολογεῖται ὅτι : «ἡ προϋπάρχουσα ἐνότης καὶ σύμπραξις διεσπάσθη καὶ ἐρράγη συνεπεία κακῶν, ἥτοι ἀμαρτωλῶν ἐνεργειῶν» καὶ «καὶ μηδενὸς» ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθοῦντος διορθώθη τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον».

-N: Θέλησε κανεὶς τουλάχιστον νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἑορτολόγιο στὴν παλαιὰ του τάξη;

-H: Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος ποὺ τὸ ἄλλαξε, εἶπε στὸν π. Φιλόθεο Ζερβάκο: «Πήγαινε εἰς τὸν πρόεδρο τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ εἶπε αὐτῷ νὰ πάῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ εἴπῃ νὰ μὲ διατάξῃ καὶ αὔριο τὸ πρωῖ νὰ στείλῃ ἀγγελίαν εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας νὰ ἐπαναφέρουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον»! (Τὸ Νέον Παπικὸν ἡμερ. σ. 35).

Ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ· δὲν πρόλαβε ὅμως λόγῳ θανάτου. Ὁμοίως καὶ ὁ Χρυσόστομος Β΄ ἐπιθυμοῦσε τὴν ἐπαναφορὰ καὶ πρὶν τὴν 21<sup>η</sup> Ἀπριλίου τοῦ 1967 εἶπε : «Χρυσόστομος εἰσήγαγεν τὸ νέον ἑορτολόγιον, Χρυσόστομος θὰ τὸ ἐκβάλῃ». (π. Φιλοθέου Ζερβάκου, ἐπιστολὴ πρὸς Μητροπολίτην Παροναξίας Ἐπιφάνιον 1968). Οἱ δικτάτορες ὅμως τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ Ἀρχιεπίσκοπο.

-Ν: Ὑπάρχει τώρα καμμία λύσις;

-Η: Ἡ μόνη κατὰ Θεὸν λύσις εἶναι ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ Ὁρθόδοξου ἑορτολογίου στὶς Ἐκκλησίες πού τὸ ἄλλαξαν καὶ ἡ καταδίκη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

-Ν : Ὅλα ὅσα μοῦ εἶπες εἶναι σωστὰ καὶ ἀληθινά, τὰ κατενόησα πλήρως. Πράγματι ἂν κανεὶς μελετήσῃ τὸ ζήτημα χωρὶς προκατάληψι, διαπιστώνει ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου ἦταν ἔργον τοῦ διαβόλου, καὶ θὰ δικαιώσῃ τοὺς Παλαιοημερολογίτας. Ἀλλὰ πῶς ἐξηγοῦνται τόσα καὶ τόσα θαύματα καὶ σημεῖα, τὰ ὁποῖα τελοῦνται ὑπὸ μερικῶν φημισμένων γεροντάδων Νεοημερολογιτῶν; Πῶς ἐξηγεῖται νὰ συνεργάζονται μὲ τὴν Θεία χάρι, ἐνῶ ζοῦν στὴν ἀντικανονικότητα τοῦ Νέου καὶ στὴν κακοδοξία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

-Η : ὦ ἀδερφέ μου πόσο μᾶς ἀπατοῦν τὰ φαινόμενα, καὶ πόσο μεγάλο κακὸ εἶναι ἡ ἄγνοια τῶν Θείων Γραφῶν καὶ τῶν Πατέρων! Οὐδέποτε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐθεώρησαν τὸ θαῦμα σὰν ταυτότητα Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. Μᾶς λέγει σχετικὰ ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης : «Δὲν πρέπει νὰ δοκιμάζουμε τὴν ἀγιότητα ἐνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ σημεῖα καὶ τὶς προφητεῖες του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία του. Διότι σημεῖα ἐπετέλεσαν καὶ προφήτεψαν, ὄχι μόνον Ὁρθόδοξοι ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ καὶ αἵρετικοὶ καὶ ἄπιστοι, γιὰ κάποια ἀνάγκη ἢ οἰκονομία». «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐνεργεῖ καὶ μέσω ἀναξίων καὶ

βεβήλων». «Όταν λοιπόν δῆς ὅτι ἔγινε κάποιο σημεῖο μέσω αἰρετικῶν καὶ ἀπίστων, γιὰ κάποιο λόγο ποὺ γνωρίζει ὁ Θεός, μὴ θαμπωθῆς καὶ νὰ μὴ σαλευθῆς ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως· διότι πολλές φορές καὶ ἡ πίστι τοῦ προσερχομένου εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔκαμε τὸ σημεῖο καὶ ὄχι ἡ ἀξία τοῦ ποιήσαντος». «Διὰ τοῦτο μὴ νομίσης μεγάλο πρᾶγμα ἐὰν δῆς κάποιον ἀνάξιον ἢ κακόπιστον νὰ κάμη σημεῖον». «Διὰ τοῦτο λοιπόν δὲν πρέπει τὸν καθένα ποὺ κάνει σημεῖα, νὰ τὸν παραδέχεσθε ὡς ἅγιον, ἀλλὰ νὰ τὸν δοκιμάζετε» (P.G.98,σ.517- 524).

«Πολλοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἐμπαθῶν ... ἐθαυματούργησαν», μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος (Λόγος ΛΑ΄, νΑ΄). Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Σοφὸς γὰρ ὢν καὶ εὐμήχανος ὁ Δεσπότης, καὶ δι' ἀναξίων πολλάκις συγχωρεῖ προλέγεσθαι θαυμαστὰ καὶ μεγάλα πράγματα» καὶ «πολλοὶ γοῦν καὶ ἄλλοι τὰ μέλλοντα εἶπον, ἀνάξιοι ὄντες, ὡς ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ Φαραώ, ὁ Βαλαάμ». (Ε.Π.Ε. τ.2, σ. 626 καὶ τ.14, σ.252). Καὶ ὁ Ἰούδας σημεῖα ἐποίησεν, πλὴν ὁ Χριστὸς εἶπε τό· «καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος».

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς λέγει: «πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα κᾶν ἀξιόπιστος ἦ, κᾶν νηστεύῃ, κᾶν παρθενεύῃ, κᾶν σημεῖα ποιῇ, κᾶν προφητεύει, λύκος σοι φαινέσθω».

Αἰτία θαυμάτων εἶναι καὶ ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μετασχηματίζεται πότε σὲ φίδι, πότε σὲ ἀσκητή, πότε σὲ ἄγγελο φωτὸς καὶ πότε νὰ εἰσέρχεται ἐντὸς τῶν πέτρινων θεῶν τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ νὰ ὁμιλῇ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτῶν παραπλανητικά, νὰ προφητεύῃ καὶ νὰ θαυματουργῇ! Γιὰ τέτοια φαινόμενα μᾶς μιλοῦν συχνὰ τὰ ἀσκητικὰ κείμενα.

Ὁ Κύριος εἶπε: «ἐγερθήσονται ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς». Ἡ Ἀποκάλυψις μᾶς λέγει ὅτι ὁ ψευδοπροφήτης, «ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, καὶ πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνῃ εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων· καὶ πλανᾷ τοὺς

κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι». Οἱ Ἀποστολικὲς Διαταγὲς μᾶς λένε: «Οὔτε πᾶς ὁ προφητεύων ὅσιος οὔτε πᾶς ὁ δαίμονας ἐλαύνων ἅγιος. Καὶ γὰρ ὁ τοῦ Βεῶρ ὁ μάντις προεφήτευσεν, δυσσεβῆς ὢν, καὶ Καϊάφας ὁ ψευδώνυμος ἀρχιερεὺς. Πολλὰ καὶ ὁ διάβολος προλέγει καὶ οἱ ἀμφ’ αὐτὸν δαίμονες καὶ οὐ παρὰ τοῦτο μέτεστιν (ὑπάρχει) αὐτοῖς εὐσεβείας σπινθήρ» (P.G. I , σ. 1068).

Ἄς μὴ λησμονοῦμε τέλος τὸ Εὐαγγελικόν: «Πολλοὶ ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε Κύριε, οὐ τῷ Σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς, ἐποιήσαμεν; καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς», δηλαδὴ κατὰ τὸν ἱερὸν Θεοφύλακτον, καὶ ὅταν ἔκαμνον τὰ θαύματά των δὲν ἦσαν ἀρεστοὶ εἰς τὸν Θεόν (P.G. 123, σ.216)

Πολὺ ἀποκαλυπτικὸς ἐπὶ τοῦ θέματος εἶναι καὶ ὁ λόγος ρζ’ (190) τοῦ περισπουδάστου ἔργου τῆς Ἀλφαβηταλφαβήτου τοῦ ἁγίου Μελετίου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται ὅτι καὶ **ὁ τάφος μίας πόρνης ἔκανε τέρατα καὶ σημεῖα!** Ἴδου καὶ μερικοὶ στίχοι ἐξ αὐτοῦ:

Ὡσπερ καὶ μετὰ θάνατον ἡ σκῆνους ἀτιμία,  
τιμὴν μεγίστην τῇ ψυχῇ καὶ δόξαν ἐπιφέρει,  
καινὸν οὐδὲν καὶ θαυμαστὸν τὸ τῆς θαυματουργίας,  
τῶν ἐναντίων τῷ Χριστῷ τινες ἐθαυματούργουν,

.....

ἀλλὰ καὶ δαίμονες πολλοὶ τοῖς πειθομένοις τούτοις,  
διδόασι θαυματοργεῖν καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖνοι,  
πολλάκις ἐπιδείκνυνται, παμμέγιστα σημεῖα. .  
Ἄλλὰ καὶ τῶν αἰρετικῶν πολλοὶ θαυματοργοῦσι,  
τὸ δ’ ἀληθέστερον εἶπεῖν δαίμονες διὰ τούτων,  
ἵνα τῇ πλάνῃ μένωσι ἀεὶ κεκρατημένοι,  
καὶ διὰ τούτων ἕτεροι μετάγονται πρὸς ταύτην.  
Εἰς δ’ εὐσεβεῖς ἀμαρτωλοὺς θαυματοργεῖν τὴν χάριν



διὰ τὴν πίστιν λέγουσιν, ἧ καὶ τοὺς αἰτουμένους,  
οὕτω καὶ παῖδα γράφουσιν ἐξαναστῆσαι πόρνην.  
Ἄλλη δὲ πάλιν ἄσωτος τοῦ βίου μεταστᾶσα,  
τὸν τάφον εἶχεν αὐτουργὸν τεράτων καὶ σημείων,  
καὶ τοῦτο τέχνη τοῦ σατᾶν ἵνα νομοθετήσῃ,  
τοὺς ἀπλουστέρους ἀπατῶν μὴ βλάπτειν τὴν πορνείαν,

.....

Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνον ἀγνοεῖς τὸν μόναχον, ὡς οἶμαι,  
ὃς ἐν τῷ πάθει κοιμηθεὶς καὶ παρὰ μοναζούσης,  
ἧ τότε συνεφθείρετο παραδοθεὶς τῷ τάφῳ,  
ὡς ὕστερον ἐξήγγειλεν αὐτῇ τῷ Πατριάρχῃ,  
καινὰ μετὰ τὸν θάνατον ἐτέλεσε σημεῖα,  
δεικνύς τὸν τάφον αὐτουργὸν τεράτων καὶ σημείων,  
ἀλλ' ὕστερον ἐσβέσθησαν πάντων γνωσθέντων τούτων.  
Ταῦτα μὲν οὖν τῆς πίστεως ὡς ὁ Σωτὴρ εἰρήκει  
εἰπὼν κατὰ τὴν πίστην σου τὸ πρᾶγμα σου γενέσθω,

.....

ὥστε τὸ πᾶν τῆς πίστεως ἐστὶν ἐν τοῖς τοιούτοις,  
ὡς χαναναία μαρτυρεῖ σὺν ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις.

Ἐξ αἰτίας αὐτῶν, ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος λέγει ὅτι, «**κᾶν μύριας ἀρετὰς κτίζωμεν, μὴ ἔχοντες δὲ θεμέλιον τὴν ὀρθὴν ὁμολογίαν σαθρὰ κτίζωμεν**». (P.G. 1234, σ. 320).

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶναι ὅτι ὅποιος κάνει θαύματα καὶ σημεῖα, προλέγει τὰ μέλλοντα καὶ βγάζει δαιμόνια, δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ σεσωσμένος ἢ ἅγιος! Γι'αὐτὸ ἀλλοίμονο, ἀγαπητὲ ἀδερφέ, σὲ ὅσους, ὅταν τοὺς λέγεις ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς Οἰκουμενιστὰς ποιμένας καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ Ὁρθόδοξο ἑορτολόγιο, αὐτοὶ ἀπαντοῦν: «Μὰ ὁ τάδε φημισμένος γέροντας μὲ διορατικότητα καὶ προορατικότητα, ὁ ὁποῖος τελεῖ καὶ θαύματα, λέγει νὰ μὴν ἀσχολούμαστε μὲ αὐτά.» Θὰ βρῆ ἐπαλήθευσι μία μέρα τὸ Γραφικὸ, «τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὀδηγῆ, ἀμφοτέροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται», δηλαδὴ τὸν τῆς αἰωνίου κολάσεως.



## Ἡ εὐλογημένη ἀπόφασις

Ὁ Νικόλαος μετὰ τὸ πέρας τῆς συζητήσεως ἦταν πεπεισμένος πλέον ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν εἶχε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, καὶ ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐν τούτοις παρέμεινε στὴν καινοτομία, διότι τρεφόταν μὲ αὐταπάτες ὅτι ἔχουν γνῶσιν οἱ φύλακες, ἂν καὶ ὁ Ἡλίας τὸν προειδοποίησε ὅτι ὁ καιρὸς θὰ φανερώσει ὅτι, ὄχι μόνο δὲν ἔχουν γνῶσιν, ἀλλὰ ἔχουν πολλὴ δειλία καὶ ὀλιγοπιστία. Ἠλπίζε ὅτι οἱ ἀντιοικουμενισταὶ θὰ ὑψώσουν τὸ ἀνάστημά τους ἔναντι τῶν Οἰκουμενιστῶν, κόβοντας τὴν κοινωνία μὲ αὐτούς. Ἔτσι ἔκανε ὑπακοή, ποὺ δὲν ἦταν κατὰ Θεόν, ἀλλὰ ἦταν ὑπακοὴ τῆς ἀπωλείας.

Ἄλλοίμονον ὅμως· ἡ ἐπὶ δεκαετίες ὀλιγωρία αὐτῶν, μὲ τὶς ἀνόητες προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις των, τὰ πονηρὰ «ἄχρι καιροῦ», κ.λ.π. ψυχοναρκωτικὰ συνθήματα, ἤμβλυσε τὸ Ὁρθόδοξο κριτήριόν τους, ὥστε νὰ ἰσχύη τό: «Ἄλλοι μὲν ἐναυάγησαν περὶ τὴν πίστιν τελείως· ἄλλοι δέ, καίτοι ἐσωτερικῶς δὲν ἀσπάσθησαν τὴν κηρυττομένην κακοδοξίαν, συναπωλέσθησαν ὅμως μὲ τοὺς λοιπούς, λόγῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ποὺ εἶχαν μαζί τους» (P.G. 99, σ. 1164 A). Ἔγινε πλέον φανερόν ὅτι ἡ δειλία τῶν ἀντιοικουμενιστῶν, καθιστᾷ αὐτούς ὡς τοὺς καλυτέρους συμμάχους τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Ἔτσι ὁ χρόνος διέψευσε τὶς ἐλπίδες του καὶ ἐπαλήθευσε τὸ «ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μύρια ἔπονται». Πέρασαν χρόνια 27, φθάσαμε στὸ 2007, καὶ τότε ὁ Νικόλαος βεβαιώθηκε πλήρως ὅτι ἡ

ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου, ἄνοιξε γιὰ καλὰ τοὺς ἀσκοὺς τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο ὅταν κάτι καινούριο εἰσαχθῆ, «ἀεὶ καινοτομίας τίκτει» (Ε.Π.Ε. τ.23, σ. 548).

Τὰ μελανὰ στίγματα τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἐκεῖνα ποὺ προξενήθηκαν ἐκ τῆς πτώσεώς της τὸ 1924, μεγάλωσαν πάρα πολὺ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ οἱ ἐλπίδες ἀνορθώσεώς της ὄλο καὶ λιγοστεύουν. Ἔτσι τὸ βῆμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἑορτολογίου, ἀκολούθησε παλῖρροια καινοτομιῶν ὅπως:

1) Ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων.

2) Ἡ Ἀναγνώρισις τῶν αἰρετικῶν Μονοφυσιτῶν.

3) Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Οὐνίας ὡς «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» στὸ Μπελεμέντ τοῦ Λιβάνου.

4) Ἡ σύστασις τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου νὰ παίρνουν ἐν ἀνάγκη οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ τὴν ὅστιαν τῶν Παπικῶν ἀντὶ γιὰ Θεία Κοινωνία !

5) Οἱ συλλειτουργίες τῶν Πατριαρχῶν Δημητρίου καὶ Βαρθολομαίου μὲ τὸν Πάπα Ρώμης.

6) Ἡ μετάδοσις τῆς Θ. Κοινωνίας ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο στοὺς παπικοὺς στὴ Ραβέννα.

7) Τὰ Οἰκουμενιστικὰ καὶ πανθρησκειακὰ Συνέδρια.

8) Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς προδοσίες ὁ Νικόλαος πείσθηκε πλήρως ὅτι τοὺς Οἰκουμενιστὰς ποιμένας, ποὺ εἶναι θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρους, δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ἢ σωτηρία τῶν πιστῶν. Αὐτοὶ μεριμνοῦν καὶ τυρβάζουν περὶ πολλῶν, ἐκτὸς τοῦ ἐνὸς ποὺ ἐστὶ χρεία, δηλαδὴ τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας. **Ἀκόμη καὶ οἱ Ἁγιορεῖται ποὺ εἶπαν τὸ ὄχι στὴν καινοτομία τοῦ ἑορτολογίου,**

σήμερα, ἐξαιρέσει τῶν ζηλωτῶν, κρατοῦν ... τὸ ἴσον στὴν νεκρώσιμη χορωδία τῶν Οἰκουμενιστῶν, στὸ δὲ κάλεσμα τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας δηλώνουν ἀπὸν ! Δειλία θανάτου ἐπέπεσε ἐπ'αὐτῶν! Πολύ, πάρα πολὺ θλιβερόν !!!

Ἐξ αἰτίας ὅλων αὐτῶν ὁ Νικόλαος ἔκραξε ἐκ βάθους ψυχῆς: Ἔως πότε ψυχὴ μου θὰ χαροποιῆς τὸν διάβολο κοινωνώντας μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς; Καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῆς Κυρίας Θεοτόκου πῆρε τὴν ἀπόφασιν καὶ ἀπομακρύνθηκε ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ ἤδη εἶχεν ἀκούσει καὶ τὸ τελευταῖο ψυχοφθόρο σύνθημα τῶν ἀντιοικουμενιστῶν : «Τί δηλαδή, ἐὰν ὁ Πατριάρχης ἐνωθῆ μὲ τὸν Πάπα, θὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία;» Λησμονοῦν οἱ ταλαίπωροι ὅτι ὅποιος ἀκολουθεῖ ἕναν αἵρετικό, αὐτὸς χωρίζεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φωτίσῃ.

### *Ἐπιλεγόμενα.*

Γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη αἵρεσις ὅλων τῶν αἰώνων. Οἱ Οἰκουμενισταὶ θέλουν τὴν κατὰ διάβολον ἐνωσιν, τῶν αἵρετικῶν κοινοτήτων μὲ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, πράγμα ποὺ θὰ σήμανε τὴν ἐξαφάνισίν της. Δηλαδή οἱ Οἰκουμενισταὶ σκοπὸν ἔχουν νὰ ἀκυρώσουν τὸ σωτήριο ἔργον τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἐπιτελεῖται μόνον ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Πρὸς τοῦτο κυκλοφόρησαν τὸ 1920 μία Ἐγκύκλιος, στὴν ὁποία ἀπαριθμοῦν ἕνδεκα πρακτικὰ μέτρα ποὺ θὰ βοηθοῦσαν στὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, μὲ πρῶτο τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου, ἡ ὁποία ἐγένετο τὸ 1924. Ἔτσι τὸ ἔτος αὐτὸ ἡ ἀποφασιστικότης τῶν Οἰκουμενιστῶν πέτυχε τὸ μισθὸν σκοπὸν τους, σύμφωνα μὲ τὸ «ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός». Τὰ ἐπόμενα μέχρις σήμερον ἔτη, ἐφήρμοσαν καὶ τὰ ἄλλα δέκα μέτρα. Καὶ τώρα τὸ 2007, ποὺ

φανερὰ πλέον δὲν θεωροῦν τὸν Πάπα αίρετικό, τὴν δὲ κοινότητα τῶν πιστῶν τοῦ τὴν θεωροῦν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γι'αὐτὸ καὶ συλλειτουργοῦν μὲ αὐτόν, ὅπως ἔγινε τελευταῖα τὸν Νοέμβριο τοῦ 2006 στὸ Φανάρι, κοντεύουν νὰ ὀλοκληρώσουν πλήρως τὸν σκοπὸ τους.

Οἱ εὐσεβεῖς Νεοημερολογῖται ἀντιοικουμενισταί, βρίσκονται μπροστὰ στὴν τραγικὴ καὶ συγχρόνως τρομακτικὴ πραγματικότητα: Βλέπουν ὅτι οἱ ποιμένες τους εὐθυγραμμίσθησαν μὲ τὰ σχέδια τῶν Σιωνιστῶν, καὶ ὅτι οἱ πρωτοπόροι ἱεράρχες ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι Οἰκουμενισταί, αἰχμάλωτοι τοῦ διαβόλου. Αὐτοὶ ὄντως ἀναστήθησαν ἐκ τῆς δικῆς μας τῆς χορείας, λαλοῦντες καὶ διδάσκοντες στρεβλὲς διδασκαλίες. Κατεδίκασαν τοὺς Πατέρες, Προφῆτες, Ἀποστόλους, ἀνέτρεψαν τὶς διδαχὲς των καὶ ἐξαφάνισαν τὴν νομοθεσίαν των. Μᾶλλον δὲ τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπέκοψαν ἐκ τῶν ἁγίων, χωρίστηκαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐνώθησαν μὲ τοὺς ἐχθροὺς Αὐτοῦ, τοὺς αίρετικούς.

Γι'αὐτὸ ἡ **Νεοημερολογίτικὴ Ἐκκλησία** γίνεται συνεχῶς ὅλο καὶ πιὸ πολὺ, μία Ἐκκλησία χωρὶς τὴν φλόγα τῆς χάριτος, χωρὶς τὸ πνεῦμα τῶν μαρτύρων, χωρὶς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας, χωρὶς Ἰησοῦν ἐσταυρωμένον, μὲ πνεῦμα ἐκκοσμικευμένον. Τὴν διέπει πνεῦμα δειλίας καὶ δουλικῆς ὑποταγῆς στὸ πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς, τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐγινε γι'αὐτὸ ἄκρως ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ. Ἡ σῆψις τῆς προχωρεῖ συνεχῶς σὲ βάθος μέρα μὲ τὴ μέρα. Παίρνει τὸν δρόμο ποὺ πῆρε ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία τὸ 1054, τὸν δρόμο τῆς αίρέσεως· γίνεται Βαβυλῶν πόρνη μεγάλη, μοιχαλίδα. **Ἐγκαταλείπει τὸν νυμφίον τῆς Χριστόν!**

Τί θὰ κάνουν λοιπὸν οἱ πιστοὶ αὐτοί; Ἐὰν πράγματι ἀγαποῦν τὸν Θεὸν ἃς πάψουν πλέον νὰ μολύνονται μὲ τὴν κοινωνία τῶν ἀσεβῶν Οἰκουμενιστῶν. Ἄς παραταχθοῦν γενναίως ἐναντίον αὐτῶν καὶ ἃς ἐτοιμασθοῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε διωγμὸ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Ἐξ αἰτίας αὐτῶν, ἡμεῖς τοὺς φωνάζουμε μὲ ὅλη μας τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη, ἐκ βάθους ψυχῆς. Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅσο ἀκολουθεῖτε, ἀπὸ ἄγνοια ἢ προκατάληψι, τὴν πορεία ποὺ χάραξε ὁ σχίστης Μ. Μεταξάκης, παραμένετε ἐκκλησιολογικῶς μετέωροι καὶ διακινδυνεύετε τὴν σωτηρία σας ἀκολουθῶντας ποιμένες τύπου Χριστοδούλου καὶ Βαρθολομαίου, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησία.

Εὐχόμεθα ὅπως τὸ περιεχόμενο τῆς μικρᾶς τούτης συγγραφῆς, νὰ λειτουργήσῃ σὰν ἓνα ἐγερτήριο σάλπισμα στὶς ψυχές σας. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ὀπλίσῃ μὲ ἀνδρεῖο φρόνημα, ὥστε νὰ ὑψώσετε τὸ λάβαρο τῆς Ὁρθόδοξου ὁμολογίας καὶ νὰ ἐγκαταλείψετε τοὺς Οἰκουμενιστὰς ποιμένας ποὺ ἐπιβουλεύονται τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Κράξτε στὸν Κύριον Ἰησοῦν, «Κύριε σῶσον ἡμᾶς ἀπολλύμεθα», πρὶν καταποντισθῆτε στὴν τρικυμιώδη καὶ νεκρὰ θάλασσα τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ὁποίας τὰ ἀλμυρὰ καὶ πανύψηλα κύματα ἤδη κατακαλύπτουν τὸ «πλοῖον» σας! Αὐτὸ συνέβη, διότι περιφρονήσατε τὸν «κόκκο σινάπεως», τὸ ἔορτολόγιον· τὸν παραχώσατε, φύτρωσε, αὐξήθηκε, ἔγινε μεγάλο δένδρο ἀποστασίας καὶ κουρνιαζοῦν ἐπάνω του «τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ», τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ πρῶτον καὶ καλύτερον τὸ τέρας τοῦ Παπισμοῦ, μηδὲ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτὸ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ!

Ἐμεῖς ἐπαναλαμβάνουμε· ἐγκαταλείψτε τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ ἐλάτε ὅλοι μαζί νὰ βαδίσουμε τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρίου, στὴν διαβολικὴ Νέα Ἐποχὴ, ποὺ ἔρχεται μὲ βῆμα ταχύ. Ἀμήν.

*Στίχοι τινες ἀπὸ τὰ ἔμμετρα ἔργα τοῦ ἁγίου  
Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ τοῦ Γαλησιώτου:*

Τοῦ καταγγέλλειν ἅπασι θεσμοὺς Εὐαγγελίων  
καὶ τοῦ διδάσκειν λογικῶς τὰς προσταγὰς τοῦ κτίστου,

κατὰ πολὺ λαμπρότερον, σεμνότερον καὶ κρεῖττον,  
τὸ περικλείεσθαι φρουραῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας  
καὶ τὸ δεσμοῖς προσομιλεῖν ὑπὲρ αὐτῆς παντοίοις.  
Οὐκ ἔστιν ἰσχυρότερον οὐδὲν τῆς εὐσεβείας·  
οὐδὲν μακαριώτερον τὸ πάσχειν ὑπὲρ ταύτης·  
τῶ συνδιώκεσθαι Χριστῶ καὶ συναντιλογεῖσθαι  
καὶ τούτῳ συγκακοπαθεῖν καὶ συνεξουδενεῖσθαι,  
πάντων οὐδὲν ὡς ἀληθῶς, οὐ μείζον, ἀλλ' οὐδ' ἴσον! ...  
**...Μὴ πείθεσθε μονάζουσι, μηδὲ τοῖς πρεσβυτέροις  
ἐφ' οἷς ἀνόμως λέγουσι, κακίστως εἰσηγοῦνται.  
Καὶ τί φημί μονάζουσι, καὶ τί τοῖς πρεσβυτέροις;  
μηδ' ἐπισκόποις εἴκετε τὰ μὴ λυσιτελοῦντα  
πράττειν καὶ λέγειν καὶ φρονεῖν δολίως παραινοῦσιν·  
οἵτινες περικείμενοι μόρφωσιν εὐσεβείας  
πάσαν τὴν δύναμιν αὐτῆς εἰσὶν ἀπηρνημένοι...  
Αἰρέσεως φανείσης δὲ τὴν γῆν ἐπικρατοῦσης,  
ὑπέκυψαν καὶ τοὺς λοιποὺς ὠθοῦσιν ὑποκύπτειν  
καὶ φέρειν ἐκβιάζονται τοὺς ἀντιπραττομένους,  
παρυποκλέπτοντες αὐτοὺς ρητορικαῖς ἀπάταις,  
καὶ περιβάλλοντες δειναῖς σοφιστικαῖς πλεκτάναις ...  
Οἷς οὐ προσῆκον πείθεσθαι, κἄν καὶ ποιμένες εἶεν,  
**ἀλλ' οὐδ' ἐνδέχεται καλεῖν τούτους ποιμένας ὅλως,  
τοὺς λυμεῶνας καὶ φθορεῖς τῆς χριστωνύμου ποιμνης  
καὶ μὴ τοὺς ὄρους σώζοντας τῆς ἀρχιερωσύνης.****



Ὁ τὴν ἀλήθειαν σιγῶν, κρύπτει Χριστὸν ἐν τάφῳ,  
ὡς προειρήκει τις πατήρ· καὶ πάλιν ἄλλος λέγει·  
τὸ τὴν εὐσέβειαν σιγᾶν, κίνδυνος ὄντως μέγας,  
καὶ κόλασις αἰώνιος καὶ βόθρος ἀπωλείας.  
Τὸ παρορᾶν τὰ δόγματα καὶ μὴ τρανῶς κραυγάζειν,  
τὰ τῆς Γραφῆς θεσπίσματα πρὸς ἀντιθέτους μᾶλλον  
καὶ διαστρέφειν σπεύδοντας Χριστοῦ τὰς παραδόσεις,

ὄλεθρος ὄντως ψυχικός, καταγωγή πρὸς ἅδην.  
Οὐ δίκαιον, οὐ θεμιτόν, οὐ πρέπον εὐσεβέσιν  
ὄλως σιγᾶν, ἔνθα Θεοῦ τοὺς νόμους ἀθετοῦσιν  
οἱ τὴν ἀπάτην σπεύδοντες συστήσαι καὶ τὴν πλάνην.  
Ὅπου δὲ πέφυκε Θεός, φησί τις τῶν μεγάλων,  
πρὸς ὃν ὁ κίνδυνος ὄρᾳ καὶ τὰ τῆς βλάβης βλέπει,  
καὶ τὰ τῆς λύμης ἄντικρυς εἰς τοῦτον ἀνατρέχει,  
τίς εὐσεβῆς σιγήσειε, τίς ὄλως ἠρεμήσει;  
καὶ γὰρ τὴν συγκατάθεσιν ἢ σιωπὴ σημαίνει...  
Ἐπαινετὸς καὶ πόλεμος γνωρίζεται πολλάκις,  
καὶ μάχη κρείττων δείκνυται **ψυχοβλαβοῦς εἰρήνης**.  
Βέλτιον γὰρ ἀνθίστασθαι κακῶς ὁμονοοῦντας,  
χωριζομένους τοῦ Θεοῦ καὶ τούτοις ἐνουμένους.  
(ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΙΣ, ἔκδοσις περιοδικοῦ:  
«Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ», ΑΘΗΝΑΙ 1982, σ. 105-108).-

Ἱερομόναχος Μελέτιος Βερδικοῦσσα







